

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΓΕΡΓΕΣΗΝΩΝ (Λουκ. 8, 26-39)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Λούτσα, στις 25/10/1992)

1. Ένας συνταρακτικός διάλογος!

Σήμερα άκουσαμε στό Εύαγγέλιο γιά έναν άνθρωπο δαιμονισμένο.

Άκουσαμε ακόμη γιά τήν κατάσταση στήν όποία βρισκόταν ό άνθρωπος αυτός καθώς καί γιά τό πώς βλέπει ό Χριστός τά δαιμόνια καί τά δαιμόνια τόν Χριστό. Έπειδή ό Χριστός είναι τό φώς του κόσμου, ό όδηγός μας, ό σωτήρας μας, έχουμε ανάγκη νά πάρουμε φώς από τό δικό του φώς. Καί νά διορθώσουμε τίς δικές μας σκέψεις μέ βάση τίς σκέψεις του Χριστού. Καί νά κάνουμε τήν γνώμη μας καί τήν σοφία μας, άν υπάρχει, νά ακολουθοϋν τή γνώμη καί τήν σοφία του Χριστού. Γιατί ό,τι είναι διαφορετικό από τήν γνώμη καί τή σοφία του Χριστού, δέν είναι τίποτε άλλο παρά μία «έξυπνάδα» έντός εισαγωγικών, πού όδηγεϊ στήν καταστροφή καί συνεπώς είναι άνοησία.

Ό δαιμονισμένος βρισκόταν σέ μία κατάσταση έντελώς έξαλλη.

Δέν ξμενε στό σπίτι του, αλλά στά μνήματα τών νεκροταφείων. Πεθαμένος ήταν, αφού είχε μέσα του τόν διάβολο. Γι' αυτό του άρεσε νά μένει στους τόπους του θανάτου. Καί όταν κάθε τόσο τό δαιμόνιο τόν καταλάμβανε, πέταγε τά ρούχα του καί έπαιρνε τά βουνά καί τά όρη. Έτρεχε εκεί πού δέν υπάρχει ή ζωή τών ανθρώπων. Έτρεχε στά μέρη πού θυμίζουν τήν σιγαλιά του θανάτου.

Άν προσπαθοϋσε κανείς νά του κάνει μία ανάλυση θά έβλεπε ότι ό άνθρωπος αυτός είχε μέσα του συνεχή ταραχή.

Νά όμως μία ήμέρα πέρασε από εκεί ό Χριστός. Όταν τά δαιμόνια τόν είδαν, τρόμαξαν. Καί άρχισαν νά του φωνάζουν:

-Λυπήσου μας. Μή μάς βασανίσεις. Γιατί ήλθες νά μάς τιμωρήσεις πριν από τήν ώρα μας;

Ρωτάει ό Χριστός:

-Ποιό είναι τό ὄνομά σου;

Καί ἀπαντοῦν:

-Τί ὀνόματα νά σοῦ ποῦμε; Λεγεώνας εἴμαστε.

«Λεγεώνας» σημαίνει ἕξη χιλιάδες. Ἀπορεῖ κανείς πῶς ἕξη χιλιάδες δαιμόνια, ἦταν μέσα σέ ἕναν ἄνθρωπο. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι τά δαιμόνια εἶναι πνεύματα ὁπότε δέν ὑπάρχει θέμα χώρου.

Οἱ ἐχθροί λοιπόν τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἕξη χιλιάδες. Ὁ Χριστός ἕνας.

Ἔχετε δεῖ ποτέ, παλληκάρι, ὅσο γερό καί ἄν εἶναι νά τά βάλει ταυτόχρονα μέ πέντε, μέ δέκα, μέ ἑκατό; Ἔστω καί ἄν ξέρει τίς καλύτερες τέχνες τῆς πάλης; Μέ ἕξη χιλιάδες, ποιός τολμάει νά τά βάλει; Καί ὅμως ἀδελφοί μου, ἕξη χιλιάδες δαιμόνια, βλέπουν τόν Χριστό ἀπέναντί τους καί τρέμουν. Τί σημαίνει αὐτό;

Σημαίνει ὅτι ὅλα τά δαιμόνια τοῦ κόσμου μαζί, εἶναι γιά τόν Χριστό ἕνα φύσημα. Καί παρακαλοῦσαν τόν Χριστό: «μή μᾶς στείλεις ἀπό τώρα στήν κόλαση». Τί φοβερά λόγια! Τά δαιμόνια φοβοῦνται τήν κόλαση. Καί τρέμουν τήν κρίση τοῦ Χριστοῦ, πού μιά μέρα θά γίνει. Καί κάποιιοι ἄνθρωποι δέν φοβοῦνται τήν κόλαση. Καί κοροϊδεύουν τούς ἄλλους ὅταν τούς μιλάνε γιά τήν κόλαση. Δηλαδή ὑπάρχουν ἄνθρωποι πιά σκοτισμένοι ἀπό τά δαιμόνια. Πιά κουτοί ἀπό τά δαιμόνια.

2. Τελικά ποιός ἦταν ἄρρωστος;

Ὁ Χριστός διέταξε τά δαιμόνια νά φύγουν ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ἐκεῖνα τόν παρεκάλεσαν:

-Ἐπίτρεπέ μας, ἀφοῦ μᾶς διώχνεις ἀπό τόν ἄνθρωπο αὐτό τουλάχιστον νά πᾶμε στά γουρούνια.

Ἦταν κεῖ πέρα ἕνα κοπάδι γουρούνια. Ὁ Χριστός τούς τό ἐπέτρεψε.

Τί βλέπουμε ἐδῶ; Τά δαιμόνια ἀφοῦ μπῆκαν στόν ἄνθρωπο καί τοῦ ἔκαναν τόσα κακά, ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά φύγουν, δέν σκέφτηκαν μέ πνεῦμα μετάνοιας, ἀλλά καί πάλι ἤθελαν νά κάνουν κάτι κακό. Μπῆκαν στά γουρούνια, τά παρέσυραν καί τά ἔκαναν νά πέσουν στή θάλασσα καί νά πνιγοῦν, γιά νά προκαλέσουν ζημιά.

Μετά από αυτό, βλέπουμε κάποιους ανθρώπους σέ μιά κατάσταση χειρότερη από τά δαιμόνια! Οί ιδιοκτήτες τών γουρουνιών άφοϋ ξμαθαν τά γεγονότα, έτρεξαν στό Χριστό. Άλλά αντί νά σταθοϋν μπροστά του μέ εύλάβεια ή τουλάχιστον όπως στάθηκαν μπροστά του τά δαιμόνια, αντί νά τόν παρακαλέσουν νά πάει κοντά τους, για νά τούς εύλογήσει, τόν παρακαλοϋν νά φύγει από τόν τόπο τους.

Δέν βλέπουν ότι ένας συνάνθρωπός τους, άδελφός τους, άπαλλάχτηκε από τήν κυριαρχία τοϋ διαβόλου. Βλέπουν μόνο τήν ζημία τους. Έπειδή ή καρδιά τους έχει γίνει χρήμα, έχει πεθάνει ή ψυχή τους για τό καλό, για άγάπη, για αισθήματα, για συμπόνια. «Δέν μās ενδιαφέρει», λένε, «χίλια χρόνια νά ήταν δαιμονισμένος. Τά γουρούνια μας μετρāνε! Τά χρήματά μας!»

Έρώτημα: Αϋτή ή κατάσταση τών φαινομενικά υγιών, δέν ήταν χειρότερη από τήν κατάσταση τοϋ δαιμονισμένου; Άφοϋ ήταν χειρότερη από τήν κατάσταση τών δαιμονίων...

Τελικά ό Χριστός φεύγει από τόν τόπο εκείνο. Άλλά κοντά του, έχει κολλήσει κάποιος πού δέν θέλει νά τόν άποχωριστεί. Είναι ό πρώην δαιμονισμένος. «Ίματισμένος καί σωφρονών». Ντυμένος τώρα, ήρεμος καί πρᾶος, γεμάτος από ταπείνωση καί καλωσύνη. Πέφτει στά πόδια τοϋ Χριστοϋ καί τόν παρακαλεί:

-Χριστέ μου, κράτα με κοντά σου, μιά για πάντα. Δοϋλος σου νά είμαι. Ό,τι θέλεις νά κάνω. Μόνο νά είμαι κοντά σου.

Τοϋ άπαντάει ό Χριστός:

-Πήγαινε, γύρισε στό σπίτι σου καί διηγοϋ όσα σοϋ έκανε ό Θεός.

Βλέπομε ότι ένας άνθρωπος δέχθηκε εύεργεσία. Καί αισθάνθηκε εύγνωμοσύνη πού συνοδευόταν μέ διάθεση θυσίας για τόν εύεργέτη του. «Νά μείνω κοντά σου, νά σέ ύπηρετώ». Τί γλυκειά πού είναι ή εύγνωμοσύνη! Άλλά καί ό Χριστός μās δείχνει τί πρέπει νά κάνουν οι εύεργέτες. Γιατί δέν τοϋ λέει, «τρέξε νά μέ διαφημήσεις πού σ' έκανα καλά», αλλά τοϋ λέει: «Πήγαινε καί νά διηγείσαι στόν κόσμο, αϋτά πού έκανε σέ σένα ό Θεός».

Κρύβει τόν έαυτό του καί διδάσκει τόν άνθρωπο νά τᾶχει βαθειά στήν καρδιά του, ότι όλα τά καλά όσο καί αν φαίνεται ότι προέρχονται από τό χέρι κάποιου ανθρώπου, στήν πραγματικότητα προέρχονται από τόν Θεό.

Έσύ άδελφέ μου, όταν εύεργετείς κάποιον καί σοϋ λέει: «Σ' εύχαριστώ», τοϋ άπαντās: «Έκείνος τά έκανε όλα;»

Καί έφυγε ό πρώην δαιμονισμένος, ό φόβος καί ό τρόμος τών ανθρώπων καί

δίδασκε μέ ὄλη του τή δύναμη ἐκείνους πού ἔδιωξαν τόν Χριστό, τί τοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Διδάσκοντάς μας, ὅτι γιά τόν Χριστό καί γιά τήν ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων πρέπει νά ἔχουμε τό στόμα μας ἀνοιχτό, τά λόγια μας πλούσια καί τήν ψυχή μας γεμάτη δύναμη, ἀγάπη, στοργή.

3. Δυό φωτογραφίες

Τό σημερινό Εὐαγγέλιο μᾶς δείχνει ἀκόμη τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος κοντά στό Χριστό καί τί μακρῶτά του. Μακρῶτά ἀπό τόν Χριστό ὁ δαιμονισμένος ἦταν γεμάτος ἀπό ταραχή. Πῶς τήν ἐκδήλωνε; Πετοῦσε τά ροῦχα του καί γυμνός ἔτρεχε στά μνήματα καί στά βουνά. Σέ μιά κατάσταση ἀθλία.

Ἀλλά ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δέν φαίνεται ὅτι ἔχουν δαιμόνιο, ἀλλά ἔχουν μέσα τους ἐνέργεια τοῦ διαβόλου. Γιατί τό φρόνημα τους εἶναι καταφρόνηση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καί ἡ φροντίδα τους μόνο γιά τόν ἑαυτό τους καί τά ἐπίγεια.

Παράδειγμα: Ἕνας ἄνθρωπος δέν τρέχει στά μνήματα, ἀλλά κάνει μνηῆμα τό σπίτι του. Γιατί συμπεριφέρεται ἔτσι πού κάνει γυναίκα, παιδιά, ἀδέρφια, γονεῖς νά κλαῖνε. Νά τούς λείπει ἡ χαρά. Νά μήν ἔχουν εἰρήνη. Καί ἄν κάνουν πῶς τοῦ μιλάνε, ἔ, τότε γίνεται χειρότερος ἀπό δαιμόνιο. Φωνάζει, βρίζει, βλαστημάει.

Ἄλλοτε πάλι, κουβεντιάζουν κάποιοι καί τί βγάζουν ἀπό τό στόμα τους; ὦ Θεέ μου! Νά μήν βρεθεῖ ἄνθρωπος κοντά τους. Τί αἰσχροτήτες. Τί ἀπρέπειες. Τί πονηρίες! Πού μπροστά τους ἰλιγγιοῦν ἀκόμη καί τά δαιμόνια. Καί ἐκεῖνοι, χαχανίζουν. Καί συναγωνίζονται ποιός θά πεῖ τά χειρότερα λόγια.

Εἶναι πολύ ἄσχημο βέβαια νά γυρίζει ὁ ἄνθρωπος γυμνός σωματικά. Ἀλλά τό πιό φοβερό εἶναι νά εἶναι ψυχικά γυμνός καί ἀκόμη χειρότερα, ὄχι ἀπλῶς γυμνός ἀλλά ἀναίσθητος; Καί νά προκαλεῖ, μέ τήν ἀσέβεια, μέ τήν ἀδιαντροπιά, μέ τήν αἰσχροτήτα πού δείχνει τούς πάντες;

Ἄς δοῦμε καί μιά ἄλλη εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου μακρῶτά ἀπό τόν Χριστό. Τά δαιμόνια, ἔξη χιλιάδες, φοβόντουσαν τόν Χριστό καί στεκόντουσαν μπροστά του προσοχή. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δέν φοβᾶται τόν Θεό, εἶναι πολύ χειρότερα ἀπό τό νά μή φοβᾶται... ὅλους τούς συναθρώπους του καί νά μήν ντρέπεται κανένα, μάνα, πατέρα, ἀδέρφια, γυναίκα καί νά κάνει τά χειρότερα καί τά αἰσχροτέρα. Γιατί ὁ Θεός εἶναι μεγαλύτερος ἀπό ὅλους τούς ἀνθρώπους. Καί ὁ ἀναίσχυντος αὐτός ἄνθρωπος, λέει εἰρωνίες καί κάνει ἐξυπνάδες μπροστά σέ μεγάλους καί σέ μικρούς, δολοφονώντας ψυχές. Τί θά ἀπολογηθεῖ ἐνώπιον τοῦ

φοβερού δικαστηρίου του Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως;

Ὁ ἄνθρωπος κοντά στό Χριστό πῶς εἶναι;

Ὅταν ὁ πρῶην δαιμονισμένος ἔγινε καλά, ἔκατσε «παρά τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἱματισμένος καί σωφρονῶν». Γεμάτος ἡρεμία. Τί σημαίνει ἡρεμία; Ἡρεμία σημαίνει ὅ,τι δύσκολο καί λυπηρό καί ἄν συμβεῖ, ἐγώ ἔχω μέσα μου γαλήνη. Φωνάζει ὁ ἄλλος, γκρινιάζει, βρίζει, μέ ἀδικεῖ; Ξέρω νά ἔχω μέσα μου εἰρήνη καί γαλήνη. Πόσο διαφέρει ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀπό ἐκεῖνον πού γίνεται σβούρα τοῦ διαβόλου; Πού ὅταν τοῦ δώσει μιὰ ἀφορμή νά θυμώσει γίνεται ἐκτός ἑαυτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος κοντά στό Χριστό δέν εἶναι σβούρα πού παίρνει ἀνάποδες, οὔτε φύλλο πού τό φυσάει ὁ ἄνεμος. Εἶναι βράχος μέσα στή θάλασσα. Ὁρμοῦν τά κύματα πάνω του ἀλλά κάθε κύμα τόν πλένει περισσότερο. Καί ὅταν βγεῖ ὁ ἥλιος λάμπει καί ἀστράφτει περισσότερο. Γι' αὐτό οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πού τοῦ δημιουργοῦν τά προβλήματα, ὅταν ἠσυχάσουν, λένε: «Τί θαυμάσιος ἄνθρωπος πού εἶναι αὐτός! Πόσο διαφέρει ἀπό ἐμᾶς!»

Ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος κοντά στό Χριστό γίνεται κοινωνικός. Πού σημαίνει: Ἐγώ, τό ξέρω ὅτι δέν εἶμαι ἀναμάρτητος καί ξέρω ἀκόμα ὅτι καί ὁ ἄλλος εἶναι ἴδιος μέ μένα. Ἐγώ, γιά νά γίνω καλύτερος, γιά νά ὑπομείνω τήν προσβολή πού μοῦ ἔκαναν, χρειάζεται νά κάνω ἀγώνα σκληρό. Καί ἔχοντας αὐτογνωσία, μαθαίνω νά καταλαβαίνω τούς ἄλλους. Γι' αὐτό γίνομαι συμπαθέστερος, ἀνθρωπινότερος. Καί ἀγαπώντας τούς ἄλλους τούς κατανοῶ καί τούς συγχωρῶ. Καί παρακαλῶ τόν Θεό νά τούς βοηθήσει νά γίνουν καλύτεροι.

Αὐτή εἶναι ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό μᾶς συμβουλεύει νά κάνουμε ὁ Χριστός γιά νά φεύγουμε ἀπό τά ἔργα καί τό φρόνημα τοῦ διαβόλου. Ἄς μιμούμεθα λοιπόν τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀγίων του. Ἀμήν.-